



Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У. 8623/14
04.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Данијелом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца: Н.-К. Н. из Б. ул... бр..., Н. Ј. из Б. ул... бр..., Р. З. из Б. ул... бр..., М. Д. из Б., ул... бр... и Ћ. М. из Б. ул... бр..., против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско – правне послове, број: 46-00-00215/2013-13 од 13.02.2014. године, уз учешће заинтересованих лица Републике Србије, чији је законски заступник Правобранилаштво Републике Србије и Градске општине Стари град, коју заступа законски заступник Правобранилаштво Градске општине Стари град, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца поднета против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије - Подручне јединице Београд број: 46-012445/2012 од 17.10.2013. године, којим је усвојен захтев тужилаца (и К. В. из Б.), враћена имовина и утврђено право својине подносиоцима захтева, у уделима ближе наведеним у ставу 1. диспозитива решења, на непокретној имовини, ближе наведеној у тачкама 1. 1, 1. 2. и 1. 3., постојећој у стамбеној згради за колективно становање, која се налази на броју... дела парцеле, на кат. Парц.... КО С. г. у ул... број... у Б., све уписано у Лист непокретности бр.... КО С. г., као својина Републике Србије, носиоца права коришћења ГО С. г.; те на делу катастарске парцеле бр... КО С. г., у површини која је сразмерна површини враћених идеалних делова непокретности из тачке 1. 1., 1. 2. и 1. 3. диспозитива решења, која непокретност се налази у Б., у ул... бр..., на кат. парцели број..., све уписано у Лист непокретности бр.... КО С. г., а која имовина је решењем Комисије за национализацију при Извршном већу НС НРС 06 бр. 5155/1-61 од 02.02.1962. године, одузета у поступку национализације најамних зграда и грађевинског земљишта од К. Б. као бившег власника. Ставом 2. диспозитива обавезани су заинтересовани, као власник, тј. као корисник, да по правоснажности решења пренесу у својину подносиоцима захтева враћене

непокретности из тачке 1. диспозитива решења, у обиму законских удела подносиоца захтева а да пословни простор ближе описан у тачци 1. 3. диспозитива решења предају и у државину. Ставом 3. диспозитива утврђено је да пословни простор из тачке 1. 1. диспозитива решења, а који је дат у закуп, враћа се у државину законским наследницима из тачке 1. диспозитива решења, по истеку три године од дана извршности решења, ако се купац и законски наследник другачије не споразумеју, при чему у периоду од дана стицања својине до ступања у посед, законски наследник ступа у правни однос у својству закупаца са купцем истог, по уговору који је закључен са претходним власником, односно корисником, док се пословни простор из тачке 1.2. диспозитива решења враћа у државину законским наследницима из тачке 1. диспозитива, по истеку рока предвиђеног Уговором о закупу бр..., односно дана 31.12.2013. године. Ставом 4. и 5. диспозитива решења наложено је надлежном органу за упис права на непокретностима да по правоснажности решења изврши упис својине у корист законских наследника на непокретностима ближе описаним у тачци 1. диспозитива решења у јавне књиге у којима се врши упис права на непокретностима, те је истом органу наложено да на основу решења а по правоснажности изврши брисање свих хипотекарних терета забележних у било чију корист на наведеним непокретностима. Према ставу 6. диспозитива решења, о преосталом делу захтева а који се односи на враћање посебних физичких делова – станова у стамбеним зградама у ул... бр..., ул... бр... и у ул... бр..., биће одлучено накнадно када се за то стекну законом прописани услови. Према ставу 7. диспозитива решења, враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија односно јединице локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења.

Тужиоци тужбом, поднетом дана 25.06.2014. године, и уређеном 10.07.2014. године, и поднеском од 02.02.2016. године, оспоравају решење туженог и предлажу да се поништи. Наводе да, у проведеном поступку, донетим решењима нису утврђене одређене чињенице, односно нису утврђене на несумњив начин, тј. није поклоњена дужна пажња наводима странака због чега је закон погрешно примењен а и учињена битна повреда одредаба Закона о општем управном поступку. Истичу, пре свега, да првостепени орган није утврдио чињеницу да се Б. К., братанац оставиље Б. К., у оставинском поступку О бр. 1941/06, пред Другим општинским судом у Београду, прихватио наслеђа и ово уступио осталим наследницима. Иако су ову чињеницу подносиоци захтева истакли, о овоме се првостепени орган није изјаснио, јер у образложењу ове наводе није ценио. Према наводима тужбе, пошто се потенцијални наследник изјаснио на наведени начин, а није желео да поднесе захтев за реституцију, његов наследни део, који би му припао да је поднео захтев, има се приписати деловима осталих подносилаца захтева, а не на Републику Србију. Осим изнетог, у вези пословног простора бр.. у ул... бр..., а који је дат у закуп Е. Н., истичу да одлука управног одбора ЈП „П. п. о. С. г. бр.. од 27.07.2011. године, а према којој је овај пословни простор дат у закуп, није ступила на снагу јер није прибављена сагласност Дирекције за имовину Републике Србије, са којих разлога сматрају да одлука о враћању предметног пословног простора по истеку три године није сагласна закону. Указују да ове наводе тужени није ценио сагласно одредбама Закона о средствима у својини Републике Србије којима се одређује да се издавање у закуп непокретности, без сагласности Дирекције за имовину, сматра ништавим, а што произлази и из одредбе члана 55. Закона о облигационим односима, према којима уколико на уговор није дата сагласност сматра се да овај није ни закључен. Сматрају да будући да је у међувремену ступио на снагу Закон о јавној својини, да спорна одлука не може да производи правно дејство. Са изнетог предлажу да суд решење туженог поништи.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове, те је, са разлога наведених у оспореном решењу, предложио да је суд одбије као неосновану.

Заинтересовано лице, Република Србија се изјаснила на наводе тужбе тако што је ову, са разлога оспореног решења, оспорила у целини и предложила да је суд одбије као неосновану.

Заинтересовано лице, Градска општина Стари град, није се изјаснила на наводе достављене тужбе.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 02.11.2016. године, применом одредбе члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај; те да изостанак уредно позване странке са усмене јавне расправе не одлаже њено одржавање и да се због изостанка странака са усмене расправе не може узети да су одустале од својих захтева, већ ће се њихови поднесци прочитати, а ако на усмену расправу не дођу ни тужилац, ни тужени, а расправа се не одложи, суд ће расправити спор и без присуства странака. На заказану јавну расправу нису приступили, нити су изостанак оправдали Н. Ј., као тужилац, те тужени орган, као ни заинтересована лица, а на расправу су приступили остали тужиоци. На одржаној расправи, тужиоци који су се одазвали позиву суда, у свему су остали код навода и предлога тужбе, као и поднесака и речи истакнутих у току поступка, а на расправи су поднели и поднесак у којем су, у битном, навели суштину разлога са којих сматрају да је тужба основана, те су предложили да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

По оцени навода тужбе, оспореног решења те одговора на тужбу, као и речи присутних тужилаца на јавној расправи, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је решењем првостепеног органа, након правилноведеног поступка по захтевима жалилаца (и К. В.) за враћање одузете имовине, на основу резултатаведеног поступка, оцене документације поднете од стране подносилаца захтева, те одржаних усмених расправа дана 02.04. и 06.09.2013. године, те изјашњења заинтересованих лица, несумњиво утврђено да су у конкретном случају испуњени услови из члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, у односу на имовину ближе наведену у диспозитиву првостепеног решења, те да је правилно поступио првостепени орган када је донетим, делимичним решењем, ову вратио подносиоцима захтева на начин ближе наведен у диспозитиву решења. Ценећи наводе жалбе, којима жалиоци оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања, тј. наводе „да је првостепени орган пропустио да утврди чињеницу да се Б. К., братанац оставиље по пок. брату К. Д. прихватио наслеђа и свој наследни део уступио осталим наследницима и да је то имало за последицу да им се врати ..., односно ... идеалних делова непокретности уместо припадајућих ..., односно ... идеалних делова”, тужени налази да нису основани „из разлога јер имовина која је предмет реституције није новопронађена имовина бившег власника нити је имовина која је била у својини бившег власника у моменту делације, да би могла да прати судбину заоставштине која је расправљена у оставинском поступку иза бившег власника. Наиме, предмет овог управног поступка је враћање права својине на имовини која је одузета од бившег власника К. Б., решењем Комисије за национализацију при Извршном већу НС НРС 06 бр. 5155/1-61 од 02.02.1962. године и право на враћање те имовине према цитираној одредби закона имају његови законски наследници одређени у складу са Законом о наслеђивању и у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу. У току поступка неспорно је утврђено да је бивши власник пок. К. Б. имала браћу и то: Д. К. 1, који је иза себе оставио сина В. К. и Д. К. 2, који је иза себе оставио сина Б. К., сестру Д., која је иза себе оставила сина Н. Ј. и ћерку Н. К. Н., сестру А., која је иза себе оставила сина М. Ћ. и ћерку Д. М. и сестру В. која је иза себе оставила З. Р. Како законски наследник Б. К. није поднео захтев за враћање одузете имовине односно обештећење иза бившег власника К. Б. и како је у питању управна ствар у којој је по самом закону за покретање и вођење поступка потребан захтев странке, то је првостепен орган правилно поступио када је усвојио захтев и вратио одузету имовину законским наследницима бившег власника у наведеним наследним уделитема". Оспореним решењем оцењени су као неосновани и наводи жалбе у вези

пословног простора "јер је неспорно утврђено да је ЈП П. п. С. г. на основу Статута Јавног предузећа за управљање пословним простором ЈП П. п. С. г. а у вези са Одлуком о начину и поступку давања у закуп, одређивања закупнине и основама уређења закуподавног односа за пословне зграде и пословне просторије чији је корисник ГО Стари град донео одлуку број 42 од 27.07.2011. године на основу које је одредио Н. Е. за закупца предметног пословног простора".

Одредбом члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11), прописано је да право на враћање имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашења умрлим – његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама овог Закона.

Одредбом члана 205. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), прописано је да када се у једној управној ствари решава о више питања, а само су нека од њих сазрела за решавање, и кад се покаже као целисходно да се о тим питањима одлучи посебним решењем, орган може донети решење само о тим питањима (делимично решење).

По оцени суда, како према стању списка предмета и напред изнетом, несумњиво произлази да су тужиоци законски наследници бившег власника, од кога је одузета непокретна имовина, те да су за део имовине чији се повраћај односно обештећење тражи, испуњени услови за њено враћање, правилно тужени, оспореним решењем налази да је правилно поступио првостепени орган када је донетим, делимичним, решењем одлучио, те усвојио захтев тужилаца и вратио им имовину и утврдио право својине на непокретној имовини наведеној у диспозитиву првостепеног решења, на начин како је то ближе утврдио диспозитивом решења.

Суд је ценио наводе тужбе којима се оспорава правилност решења туженог у делу неоснованости навода жалбе којима се истиче да тужиоцима неосновано није враћен, тј. придодат њиховим уделитема и део имовине који би припао К. Б., јер је и именовани законски наследник пок. К. Б., само овај није поднео захтев за обештећење, па налази да је правилно тужени одлучио када је оценио да ти наводи нису основани. Ово са разлога јер се враћање одузете имовине и обештећење проводи применом одредаба Закона о враћању одузете имовине и обештећењу а којим је чланом 1. прописано да се тим Законом уређују услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину, која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа на основу аката о подржављењу, после 09. марта 1945. године одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину. Према одредбама члана 3. став 1. тачка 5. наведеног Закона, под појмом "захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење" подразумева се захтев који, на основу расписаног јавног позива, лице овлашћено овим Законом подноси Агенцији. Истим чланом, и то тачком 11., под појмом "подносилац захтева" подразумева се лице које је Агенцији поднело захтев, на основу расписаног јавног позива од стране Агенције. Код изнетог, и по оцени суда, враћање одузете имовине, односно обештећење проводи се по поднетом захтеву, а наведено лице такав захтев није поднело.

Суд је ценио и наводе тужбе којима се оспорава одлука о враћању у делу враћања пословног простора, па налази да се ни ти наводи не могу прихватити као основани. Ово са разлога јер према доказима у списима предмета несумњиво произлази да је пословни простор, а на основу Одлуке ЈП П. п. С. г. дат у закуп, а Агенција за реституцију Републике Србије, у поступку одлучивања по захтевима за враћање одузете имовине односно обештећење, применом Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, није овлашћена да одлучује, тј. цени правну ваљаност одлуке о давању пословног простора у закуп.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па с обзиром на напред изнето, налази да се не могу прихватити као основани, са којих разлога је применом члана 40. став 2. ЗУС-а, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.11.2016. године, 25 У. 8623/14

Записничар
Данијела Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП